

Ăn Cây Nào, Rào Cây Nấy!

“Những kẻ vác mặt đến Mỹ bằng nhiều lý do để hưởng thụ vật chất, để sống đời tự do, nhưng lúc nào cũng chửi Mỹ, vô cớ lên án nước Mỹ, phỉ báng vô tội vạ vị Tổng Tổng do dân bầu một cách chính danh... Thì cho phép người khác gọi đó là bọn vô ơn.”

Trong bài nói chuyện *“Chúng ta không được im lặng”* (We Must Not Remain Silent) của Mục Sư Franklin Graham, con trai của cố Mục Sư Billy Graham, Người đã xác quyết rằng:

“Tôi hứa rằng tôi sẽ lên tiếng mỗi ngày trước những hành vi bất công và xấu xa. Tôi không thể và sẽ không thụ động đứng nhìn. Tôi sẽ cậy ơn Thiên Chúa, và với sự giúp đỡ của Ngài, tôi sẽ chiến đấu cho cuộc chiến đầy chính nghĩa. Tôi tin tưởng vào bàn tay đầy quyền năng của Thiên Chúa sẽ hành động trong lòng và cuộc sống của con dân Ngài, hầu giúp họ có đức tin và có sự dũng cảm.” (Thoát dịch)

“I promise that I will raise my voice each and every day against such injustice and wicked behavior. I can not and will not stand idly by. By God’s grace and with God’s help, I will ‘fight the good fight,’ trusting in the sovereign hand of the Lord to work in the hearts and lives of His people to embolden them.” –**Franklin Graham: We Must Not Remain Silent.**

Với lời khẳng định như thế của Mục Sư Franklin Graham đã phản ánh đúng với lời dạy của Kinh Thánh: **(Châm-ngôn 31:8)** *“Hãy mở miệng con để nói thay cho những người thấp cổ, bé miệng; hãy bênh vực duyên cớ của những người bất hạnh đau thương.”* (Speak up for those who can not speak for themselves, for the rights of all who are destitute. –

Proverbs 31:8)

Và cũng với lời khẳng định đó tôi tin rằng Mục Sư Franklin Graham thuộc thành phần biết “ăn cây nào, rào cây nấy” chứ không giống phường “ăn cháo đá bát” mà chúng ta thường thấy nhan nhản trong xã hội.

Đề cập đến những gì Mục Sư Franklin Graham tuyên bố, xin cho phép tôi nhắc đến câu nói của Bố ông, tức cố Mục Sư Billy Graham: *“Khi sự giàu có mất đi, không có gì gọi là*

mất; khi sức khỏe bị mất, một cái gì đó bị tổn hại; khi đánh mất nhân cách thì sẽ mất tất cả.” (When wealth is lost, nothing is lost; when health is lost, something is lost; when character is lost, all is lost. –Billy Graham)

Những kẻ đến nước Mỹ xin tỵ nạn chính trị, hay vác mặt đến Mỹ bằng nhiều lý do để hưởng thụ vật chất, để sống đời tự do, nhưng lúc nào cũng chửi Mỹ, vô cớ lên án nước Mỹ, phi báng vô tội vạ vị Tổng Tổng hay các chức vụ do dân bầu một cách chính danh, mà không đưa ra được một bằng chứng cụ thể để chứng minh lời nói hay hành động của mình là đúng... Thì cho phép người khác gọi đó là bọn vô ơn, thiếu nhân cách, những kẻ xem lương tâm không bằng lương tháng, đó là hạng người ăn cây nào tàn sát cây đó, thay vì “ăn cây nào, rào cây nấy” mà người tử tế, liêm sỉ đều phải biết.

Như vậy thì thành ngữ “**Ăn cây nào, rào cây nấy**”, muốn nhắc con người phải biết bảo vệ những gì trong sáng mà qua đó mình từng hưởng những đặc ân và quyền lợi. Tương tự: “*Uống nước nhớ người đào giếng*” hay “*Uống nước nhớ nguồn*”, hoặc “*Ăn trái nhớ kẻ trồng cây*” cũng đều nói lên ý nghĩa phản nghịch lại lời “ăn cháo đá bát”.

Điển hình nhất, trước 30–4–75 người dân miền Nam ở hậu phương, nhớ ơn những chiến sĩ Việt Nam Cộng Hoà chiến đấu ngoài tiền tuyến để bảo vệ Tổ Quốc bằng cách ngăn chặn sự tấn công của Việt cộng đến từ miền Bắc. Dĩ nhiên thời bấy giờ cũng không thiếu những người ở hậu phương sống đời no ấm, tự do, thay vì nhớ ơn chiến sĩ ngoài tiền tuyến thì họ lại “đâm sau lưng chiến sĩ”, bằng những việc làm, chiêu bài có lợi cho họ và cho kẻ thù của dân tộc Việt Nam.

Trong sinh hoạt gia đình và xã hội, kẻ nào từng được người khác cuu mang, từng “làm phiền” xã hội để ăn học thành tài, ăn nên làm ra, hoặc có chức quyền, địa vị cao trọng trong xã hội, nhà cao, cửa rộng... Thay vì nhớ ơn những người từng góp phần cho sự thành công của mình nhưng nay lại quên ơn những người đáng được nhớ ơn, thì mình không còn xứng đáng là một người bình thường trong xã hội.

Người bị VC bỏ tù một cách vô cớ, sau khi ra khỏi tù, họ nhớ ơn những người tranh đấu cho mình được tự do, hoặc người hưởng các loại trợ cấp xã hội, nhớ ơn những người đang làm việc, đóng thuế cho mình được các quyền lợi đó, cho nên mình sẽ không phạm những loại trợ cấp xã hội mà mình được hưởng... Là những người biết “ăn cây nào, rào cây nấy”.

Người tỵ nạn chính trị, được các ân nhân bảo lãnh, cuu mang trong những ngày còn “chân ướt, chân ráo” đến xứ người; dù ngày nay mình có vượt trội hơn những ân nhân, nhưng vẫn không quay lưng với họ, là những người có thủy chung, biết “ăn cây nào, rào cây nấy”.

Ứng cử viên không nuốt lời hứa với cử tri; biết tranh đấu cho quyền lợi của cử tri sau khi thắng cử, là người có liêm sỉ và cũng là người biết “ăn cây nào, rào cây nấy”. Đó là những người mà cử tri cần tiếp tục ủng hộ và bảo vệ họ.

Những người ty nạn chính trị tại Hoa Kỳ nhưng luôn đối với Hoa Kỳ như kẻ bàng quan, như thể mình là kẻ thù của Hoa Kỳ, hoặc tỏ ra “phấn khởi” khi thấy Hoa Kỳ bị quân khủng bố tấn công... Thì loại người đó không xứng đáng “ty nạn” hay sinh sống tại đất nước này và cho phép người khác xem chúng là đồ vô ơn, là những tên ăn cháo đá bát, phản ảnh ngược lại câu “ăn cây nào, rào cây nấy”.

Đối với người lính chiến Hoa Kỳ, đã hy sinh tính mạng để bảo vệ đất nước Hoa Kỳ, và bảo vệ tự do của nhân loại bằng mọi hình thức. Ai còn nhớ đến sự hy sinh của họ và dành cho họ một lời cầu nguyện không thôi, thì cũng đã là quý hóa và đã thể hiện tinh thần “ăn cây nào, rào cây nấy”.

Trong phạm vi Thiên Chúa Giáo, nếu trước 30-4-75, những con dân Chúa từng sống êm ấm nơi thành thị, được tự do học hành, làm thương mại, tự do đến Nhà Thờ, Thánh Đường để hầu việc Chúa, thờ lạy Chúa... Trong khi đó, những chiến sĩ Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà đang chiến đấu bảo vệ từng tấc đất ngoài mặt trận. Tháng 4 đen, giặc tràn vào thành phố, người chiến sĩ Việt Nam Cộng Hoà vẫn tiếp tục ngăn giặc, để cho mình có đủ thì giờ lên phi cơ, chạy xuống tàu, ra hải ngoại lánh nạn việt cộng; kết quả, mình được sống đời tự do, còn những người chiến sĩ ấy phải vào tù, hoặc bị tàn phế sống lê lét, tủi nhục trên đường phố và chịu bao cảnh bạc đãi của VC... Khi ra hải ngoại mình được tiếp tục học hành trở thành người khoa bảng, ăn nên, làm ra, được tự do thờ lạy Chúa, nhưng cố tình quên bỏ đất nước mình, đồng bào mình, đồng đội của mình; hoặc cố tình bung tai bịt mắt trước tiếng rên siết của đồng bào bên quê nhà, thường hùng hồn tuyên bố “tôi không thích chuyện chính trị”, cố tình tránh né việc bênh vực cho những nạn nhân của chế độ VC, đang cần sự lên tiếng của mình... Thì mình đã vô tình biến mình thành những kẻ vong ân, bội nghĩa, là những kẻ ăn cây nào, tàn sát cây đó như đã nói.

Là một Cơ Đốc Nhân, chúng ta không thể đóng kịch. Chúng ta có thể dối người, nhưng không thể dối được Chúa. Lỗi hành xử của chúng ta sẽ phản ảnh đúng bản chất về con người thật của chúng ta. Nếu chúng ta không quý trọng sự thủy chung. Nếu chúng ta vội quên ơn người khác. Nếu chúng ta không rào những cây mà mình từng ăn trái, thì chúng ta không thể dạy người khác làm những điều nhân nghĩa, đạo đức, chúng ta không thể dạy được con mình, chứ đừng nói là có thể dạy hay giảng cho người khác nghe.

Để kết luận, tôi xin trích một đoạn Kinh Thánh có đề cập đến một số hành động liên quan đến những điều tôi vừa trình bày. Những điều đó là: ***“Hãy biết rằng trong ngày sau rốt, sẽ có những thời kỳ khó khăn. Vì người ta đều tư kỷ, tham tiền, khoe khoang, xác xược, hay nói xấu, nghịch cha mẹ, bó buộc, không tin kính, vô tình, khó hòa thuận, hay phao vu, không tiết độ, dữ tợn, thù người lành, lường thầy phản bạn, hay nóng***

giận, lên mình kiêu ngạo, ưa thích sự vui chơi hơn là yêu mến Đức Chúa Trời, bề ngoài giữ điều nhơn đức, nhưng chối bỏ quyền phép của nhơn đức đó. Những kẻ thế ấy, con hãy lánh xa đi.” (2Ti-mô-thê 3:1-5)

Cầu xin Chúa cho những con dân Chúa biết ăn cây nào thì rào cây nấy. Biết tạ ơn Chúa, nhớ ơn người. Biết người biết ta và đừng hành xử như thể mình đang ở ngoài quả địa cầu này. Biết mình vẫn còn nặng nợ áo cơm của những người chung quanh. Đừng vì quá khích, quá kiêu ngạo trong niềm tin mà trở thành những con người lập dị hơn là đạo đức thật. Đừng ra vẻ thiêng liêng mà phải thật sự thiêng liêng. Đừng cúi đầu nghe những lời dạy của những ai nhận mình là “su”, là “thầy”, là “cha” người khác, mà có những tâm địa phản trắc, thiếu thủy chung, không giảng lời của lẽ thật, không sống với chân lý, không thật sự hầu việc Chúa, mà chỉ lo hầu cái bụng của họ. Đối với loại người này, Kinh Thánh cho phép chúng ta lánh xa. A-men!

Huỳnh Quốc Bình

e-mail: huynhquocbinh@yahoo.com

Nguồn: <https://huynhquocbinh.net/2019/07/04/an-cay-nao-rao-cay-nay>

